

[Holdgaard.]

borgeren“, vilde bjæffe, det synes jeg ikke er underligt, for „Skatteborgeren“ har, saa vidt jeg kan se, altid placeret sig som Pladshund ved Storkapitalisternes Tegnebog, og derfor er det ikke underligt, at den nu ogsaa er utilfreds med et Forslag, der som dette søger at gøre Vilkaarene bedre for den Del af Befolkningen, der her lovgives om.

I de Udtalelser, som jeg nu ellers skal fremføre angaaende Lovforslaget, vil jeg blive nødsaget til en Gang imellem at knytte nogle Bemærkninger til den Tale, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen holdt i Gaar. Jeg blev nemlig ikke helt klar over, hvad det ærede Medlem vilde, og jeg synes, man i et saa vigtigt Spørgsmaal som dette maa søge at faa Stillingen klaret, saa at man dog i nogen Maade er klar over, hvad et Partis Ordfører vil.

Naar man hørte Begyndelsen og Slutningen af det ærede Medlems Tale, saa var han nærmest velvillig og gav Tilslutning; men naar han talte om det saglige, saa var hans Udtalelser i stor Udstrækning Udtryk for Kritik; det var, som om han stod og talte paa Knapperne: Skal — skal ikke — skal. Derfor er det af Betydning, synes det mig, inden denne Debat afsluttes, at komme til fuld Klarhed over Partiet Venstres Standpunkt.

Paa to Punkter føler jeg Trang til at takke det ærede Medlem for den Stilling, han indtog. Saa vidt jeg forstod — og jeg tror nok, jeg har forstaaet rigtigt, for paa det Punkt udtrykte det ærede Medlem sig klart —, tog han afgjort Afstand fra den tvungne Folkeforsikring, hvorefter det konservative Folkeparti har fremsat Forslag, og saa vidt jeg forstod, tog det ærede Medlem i det hele taget Afstand fra Indførelse af tvungen Folkeforsikring. Dette er jeg ham taknemmelig for ligesom for Udtalelsen om, at han med Sympati ser paa, hvis man gennem dette Lovforslag i stor Udstrækning vil søge at knytte en frivillig Folkeforsikring til Aldersrenten. Dette er Principper, som vi har hævdet, og jeg vil derfor gerne yde det ærede Medlem min Anerkendelse for det Standpunkt, han indtog med Hensyn til disse Spørgsmaal.

Maa jeg saa yderligere tilføje, at naar Regeringen har lagt Arbejdet med Hensyn til hele denne Forenklings- og Reformlovgivning i den højtærede Socialministers Haand, saa tror jeg, at man vanskeligt kunde have fundet en mere kvalificeret Mand dertil. Jeg har det Indtryk, at man fra alle Sider er enig om, at den nuværende

Socialminister er en af de Mænd, som har størst Indsigt i hele vor Forsørgelses- og Sociallovgivning.

Men udover det Formaal, som jeg før nævnte Regeringen har med dette Lovforslag, har man jo ogsaa anset det for paa-krævet at raade Bod paa Nedskæringen af 1927 samt at ændre den nuværende Refusionsordning, og i disse Bestræbelser er mit Parti ogsaa enig.

Det foreliggende Lovforslag er, som allerede sagt, kun et Led i alle disse Forenklingsbestræbelser. Det gaar ud paa at samle de tre store sociale Love, Sygekasse-loven, Invalididenteloven og Aldersrenteloven, i een Lov. Det, man tilsigter her, er at udbygge — jeg vil gerne udtrykke det saadan — det Princip, der blev indført i 1921, da Venstre gennemførte Invalididenteloven og den Gang gjorde Invalididenten afhængig af, at man var Medlem af en Sygekasse. Det er dette Princip, den højtærede Minister søger at udbygge her ved gennem Forslaget at gøre det til en Betingelse for at faa Aldersrente, at man har været Medlem af en Sygekasse; selvfølgelig under Forudsætning af, at der ikke foreligger saadanne Forhold, at man ikke har kunnet være Medlem; men der er jo taget alle de Forholdsregler, som overhovedet kan tages, for at ingen uden egen Skyld skal blive udelukket fra at faa Aldersrente.

Jeg vil gerne sige, ogsaa paa mit Partis Vegne, at vi synes, det er en fornuftig Tanke, at man søger at videreføre dette Princip. Jeg synes, man med Rette kan spørge, som det er sket: Hvorfor skal de $\frac{2}{3}$ af den danske Befolkning holde sig forsikret mod Følgerne af Sygdom, medens $\frac{1}{3}$ holdes udenfor? Jeg synes, man med Rette kan stille det Spørgsmaal, og desuden skulde man synes, at det maa dog i alt Fald i nogen Grad tiltale dem, der ikke synes, det er tilstrækkeligt med, at de gamle yder deres Arbejdsindsats og deres Skatter for at blive værdige til at erholde Aldersrente. Her er i hvert Fald et Skridt i den Retning, en Imødekommen overfor disse Synspunkter, idet man siger, at nu stiller man dette yderligere Krav, at for at kunne erhverve Aldersrente skal man gøre dette ene: holde sig forsikret mod Følgerne af Sygdom. Jeg forstaar da ogsaa, at det Princip er man ikke fra nogen Side saa særligt imod.

Jeg er ogsaa enig i det, som — jeg tror, det var — den højtærede Socialminister udtalte, at ud over dette gaar det ikke an at skærpe Kravene, hvis de mindst godt stillede Klasser i Samfundet skal være med. Hvis